

Představivost

O lidech s AS přetrvává tvrzení, že mají minimální nebo vůbec žádnou představivost. Odborníci tak usuzují proto, že většina dětí s AS se věnuje myšlenkovým pochodům jako řazení, kategorizace nebo srovnávání, ovšem, jak se říká – „do hlavy nikdo nevidí“. Já si dovolím s tím nesouhlasit. Na základě své zkušenosti mohu říct, že kategorizace a řazení mě baví prakticky ze všeho nejvíce. Člověk může seznamy různě obměňovat (často si vedu rozsáhlé kroniky, k smrti ráda přepisuju různé knihy, novinové články, webové stránky, rozhovory, videa, prezentace a další a další materiály, které pak řadím do nepřehledného množství složek), řadit podle různých kategorií, vyměňovat jednotlivé položky seznamu a tak to dělat prakticky do nekonečna, protože i vaše představivost je nekonečná.

Jelikož jsem vyrůstala s dvěma bratry, hraní si s panenkami jsem omezila na minimum, a to hned z několika důvodů. Za prvé – když jsem poprvé na hřišti vytáhla z kočárku panenku, jedna maminka se s drobným úšklebkem zeptala: „Budeš kojit?“ Já, v té době asi 5letá holčička, netušíc, o co jde, jsem si danou problematiku nechala vysvětlit. Představa to pro mě byla tak hrůzná, že jsem panenku štitivě odhodila do kočárku a v příštích letech ji jen s dostatečným odstupem vozila po hřišti. Za druhé – hraní si pomocí fantazie bylo mnohem lepší. Díky odlišnému pohlaví od

chlapců jsem sice častěji hrála různé příšery, krakeny, stroje nebo jiné věci hodné pouze rychlého zabití nebo zmrzačení, i přesto mě ale hra s kluky bavila více, než s jinými holčičkami vyrovnávat bábovičky, péct imaginární buchty z trávy a listí nebo donekonečna krmit uřvané plastové panenky. Daleko více mě bavilo střílet z luku, lézt po stromech, vyrovnávat vojáčky nebo si stavět ze stavebnice. A za třetí – příběhy, které jsem si dokázala vytvořit sama v hlavě, byly vůbec ze všeho nejzajímavější. Už v osmi letech jsem si vysnila imaginárního kamaráda, podobného herci z tehdy populárního akčního seriálu (jak jinak, žádná romantická sládkárna). Tenhle kamarád se mnou byl téměř do osmnácti. A těch příhod, co jsme spolu zažili... To by vydalo na další knihu... Tenhle svět ale musel zůstat jiným utajen, protože mít imaginárního kamaráda se do společnosti zkrátka nehodí...